

er der ingen Ulykke sket ved, at Sagen har været i Udvalg; naar vi ikke ere overbeviste om Nødvendigheden af denne Lov, saa kunne vi jo forkaste den ved 2den Behandling. Dermed skal jeg slutte.

Bluhme: Jeg vil gjerne lige overfor det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgtreds sige, at jeg beklager, at jeg ikke var til Stede, da han, efter hvad der er mig sagt, udtalte, at det var en ubesøiet Insignation af mig, at der bagved denne Sags Behandling skulde hos hans Meningsfæller ligge Duffet om at komme literære Modstandere til Vib; men noget Saadant har jeg heller ikke sagt, og det har glædet mig at høre fra det ærede Medlems Side, at der virkelig ikke ligger noget Saadant bagved; det er ogsaa udtalt fra anden Side. Jeg har udtalt, at jeg har faaet det Indtryk af Forhandlingerne her i Salen, at der bagved den Stilling, man tog til denne Sags videre Fremme, laa literær Sympathi og Antipathi; det var mine Ord, og det tillader jeg mig at fastholde, at det Indtryk, jeg har faaet af Diskussionen i dens Almindelighed, har jeg Lov at udtale, men det kunde ikke falde mig ind mod den Enkeltes Venægtelse at sige, at hans Stilling var begrundet i literære Partigrunde. Mit Indtryk har været, at der bag den førte Strid om Sagens videre Behandling efter de her i Salen faldne Udtalelser har ligget, maasse ubevidst, en Del literær Sympathi og Antipathi.

Reth: Det blev af det ærede Medlem fra Viborg (Klein), som indledede Forhandlingerne om det foreliggende Forslag, paavist, at naar den høitærede Justitsminister i det andet Thing havde udtalt, at Hensigten med Lovforslagets § 3 kun var en Tydeliggjørelse af Indholdet af Straffelovens § 185, saaledes som det med Rette maatte erkjendes, at denne Paragraf kunde forstås, da var det i Virkeligheden ikke Tilfældet, men Lovforslagets § 3 førte langt videre end til, hvad der kunde antages at ligge i Straffelovens § 185, med dens nuværende Indhold. Den høitærede Justitsminister gjentog i sit Foredrag i Dag sin Bemærkning om, at han kun havde tilsigtet en Tydeliggjørelse, men han mente, at hvis man frngtede for, at Misforstaaelse kunde finde Sted, kunde man jo gjerne blive staaende ved § 185, saaledes som den er. Jeg antager, at den høitærede Justitsminister dermed egentlig har ladet Lovforslagets § 3 falde. Med Hensyn til Lovforslagets § 1, der jo saa vel af den ærede Ordfører for

Oppositionen mod dette Lovforslag i det høie Landsting som ogsaa af det ærede Medlem for Viborg, blev opfattet saaledes, at den maatte angaa ogsaa selve de paagjældende Personer, som deltog i det vedkommende ulovlige Kjønnsforhold, har den ærede Justitsminister i Dag indvendt derimod, at dette ikke er Meningen. Han sagde, at det, der taltes om i § 1, som jo skal være en Tilføielse til Straffelovens § 182, kun angik saadanne Tilfælde — og det betonedes den høitærede Justitsminister stærkt — hvor Noget beforder Andres Uædelighed. Men naar dette er Tilfældet, kommer, efter den høitærede Justitsministers egen Definition af Ordet „Rufferi“, § 1 i det nuværende Lovforslag til at staa aldeles overflødig og bliver derfor meningsløs. I Straffelovens § 182, som den nu lyder, handles der nemlig om tre Tilfælde, for det Første om Rufferi, for det Andet om dem, der tilstede Personer af forskjelligt Kjøn Udgang til deres Bolig for der at bedrive Utugt, og for det Tredie om den, der imod Politiets Tilladelse har løsagtige Fruentimmer i sin Bolig. De to sidste Tilfælde forklæres af sig selv, og der bliver saaledes kun Rufferi tilbage. Af „Rufferi“ have vi i den høitærede Ministers Utringer i Landstinget en Definition. Den findes i Landstingstidende Sp. 143—44 og lyder saaledes: „Thi hvad er Rufferi Andet end det Forhold, at begunstige og lette usædeligt Samkvem mellem Personer af forskjelligt Kjøn?“, og han tilføier lidt længere nede: „at opfordre Andre til Uædelighed og være dem behjælpelig dermed. Det er jo Rufferi og Andet ikke“. Andet skal der nu efter den Forklaring, som den ærede Minister gav i Dag, heller ikke ligge i nærværende Lovforslags § 1, og derved kommer den jo til at staa som ganske overflødig. Jeg betragter imidlertid §§ 1 og 3, om jeg tør udtrykke mig saaledes, som det Klædebon, som Hovedbestemmelsen i Lovforslaget, der findes i § 2, bliver iført. Hensigten med § 2 er, hvad man jo ikke kan misforstaa, og som jo ogsaa ligesvem er blevet udtalt, den at forebygge, at saadanne Skrifter skulle komme frem, haabe ved indenlandsk Produktion og i den Literatur, der bliver udgivet i Udlandet. Det er dette, som den høitærede Justitsminister vil forebygge ved Bestemmelsen i § 2, det er i det Mindste det, Paragrafen hovedsagelig er rettet paa. Jeg vil imidlertid ikke behøve at bringe i det høie Things Grundring, at om end Grundlovens § 86 i sit første Punktum kun i Almindelighed udtaler, at Enhver er berettiget til ved Trykken at offentliggjøre sine Tanker, dog under Ansvar for Domstolene,